

Când alege Dumnezeu să moară

Georgebrancu

Lumina infinitului Tău îi trece prin pleoapă,
Iar mărul mâncat, atunci, printre șoapte
În trupu-i slab năprasnic tot sapă
Și veșnic i se pare păcatul din fapte...

Dar o stea coboară-n țărâna-nghețată,
Fărâma de bine spre lume aruncă
Și lespedeza morții deodată-i crăpată
De-o piatră răpită din mijloc de stâncă.

În mână c-o daltă geniul se zbate
Să prindă în stei urcușuri, căderi,
Să scoată din viață zvâcnirea de moarte
Și-n veselul chip s-ascundă dureri.

În trei i se-mparte secunda solară,
În care trecutul, prezentul și timpul dorit
Aruncă în creier sămânța morală
Din care, trudind, el naște un stâlp infinit.

Lui Brâncuși...

Brâncoveni, 2017